

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XX. S. Joachimus. Filij Sanctorum sumus, & vitam illam expectamus, quam Deus daturus est his, qui fidem suam nunquam mutant ab eo. Tob. 2. 18.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

veram progeniem Josephi, unde ne-
cessè fuit, ut malo confuleret Ecclesia
exiguam potiùs ejus æstimationem
demonstrando. Et sic mirum non
est, cum quoad externum cultum plu-
rimis sanctorum postpositum, qui
merito nec componi cum ipso possint
adedo, ut, si penitus perpendamus,
hic sanctus tam sublimis terram atti-
gisse videatur, ut à Domino impetra-
ret famosum illum titulum: ad quem
tanto ardore Divus Bernardus aspira-
bat, cum diceret; *Bonum mihi, si me
dignetur uti pro clypeo.* Quia reverà
semper pro scuto fuit, quo se JESUS
defenderet, omnia excipiendo tela,
quæ aliàs ad illum ferendum tende-
bant. Quoad vitam defendit, cum
illum servavit à gladio Herodis, citò
transferendo in Ægyptum maximo la-
bore suo. Defendit à fame, quia ipse
fuit, qui de alimentis prospexit, De-

fendit à frigore, quia ipse fuit, qui
providit de vestitu. Defendit ab illà
gravi mendicitate, quæ aliàs in quo-
cunque genere imminebat, quia ipse
fuit, qui sudore suo illud quotidie su-
stentabat. Defendit denique à sacri-
legis imposturis tot calumniatorum,
quia tam vivus quàm mortuus utilis
fuit ad servandam ejus gloriam peni-
tus illatam. Et idcirco etiam hic
sanctus erit, quem tibi maximè Advo-
catum eliges ad eam, quæ planè sum-
ma est, obtinendam gratiam, ut nolis
ampliùs in hac terrâ vivere nisi pro-
pter Christum. Verum est, quòd ad
se recurrentes undequaque protegat:
Clypeus est omnibus sperantibus in se.
Prov. 30. 5. Tibi verò non est precan-
dum, ut te defendat, nisi à te ipso,
inimicorum, quos habes, crudelissi-
mo, dum, ut tibi vivas, non vivis
Christo.

X X.

S. Joachimus.

*Filij Sanctorum sumus, & vitam illam expectamus, quam DEUS da-
turus est his, qui fidem suam nunquam mutant ab eo.*
Tob. 2. 18.

1. Considera, quid demum fuerit o-
mnium sanctorum vita super
terram, nisi expectatio quadam con-
tinua: *Dies multos expectabis me.*
Os. 3. 3. Illi, qui exiterunt ante Ad-
ventum Christi, quid aliud fecerunt,
nisi quòd expectarent impleri promissa
sibi facta? Nonnulli ea procul aspe-

ctabant, & cum aliud non possent;
salutabant. *Defuncti sunt, non acce-
ptis repromissionibus, sed à longè eas
aspicientes, & salutantes.* Heb. 11.
Quemadmodum Peregrini faciunt, qui
cum eminus prospiciant Terram San-
ctam, neque tamen ad illam aditus
concedatur, salutant. Alij propius
vide-

Q 2

viderunt, & non modò salutabant, sed ad illa aspirabant, anhelabant, & quodammodo assultu tentabant terram, quasi per vim penetraturi, adeò incensa erant illorum vota, quæ semper ad cælum per modum sagittarum simul emittebant. Post Adventum Christi non ideo cessat expectatio, quia superest adhuc reditus illius. *Populus meus pendebit ad reditum meum.* Os. 11. 7. Primò venit Dominus ut Author fidei, ut nos redimeret à peccato, ut prædicatione instrueret, exemplo animaret. Nunc verò oportet illum redire ut consummatorem ejusdem fidei, ut nos glorificet. Et idcirco si sancti Antiquæ legis fuerunt *Aspicientes in Auctorem*; Sancti novæ legis fuerunt *Aspicientes in consummatorem fidei Christum* *¶ ESM.* Vides interea qualem esse oporteat vitam tuam? Expectantis. *Et vos similes hominibus*, inquit Christus, *expectantibus Dominum suum, quando revertatur à nuptijs.* Luc. 12. 36. Expectare Dominum, dum revertatur à solenni quodam convivio, non est absque molestiâ, quia res trahi potest in longum, & interim oportet servos harere conclusos domi, suis privari oblectamentis, noctem ducere infomnem. Sed quid agent? servos Domino, non Dominum servis decet accomodari.

2. Considera, cur isti, qui in hunc modum stabant expectantes, vocati sint sancti. Quia erant, ut ita loquar, segregati à mafsâ reliquâ generis humani: credebant nihil sibi esse cum hoc mundo negotij; semper ad cælum

aspirabant: semper eò anhelabant, per hîc versa bantur ut peregrini, ad patriam tendunt. *Quæ sunt annorum vita tuæ?* quærebat ex Japhet Pharao Egypti. Cui ille: *dies peregrinationis meæ centum triginta.* Enim nec idioma quidem esse voluit ex mundi) *Et non pervenerunt usque à dies Patrum meorum, quibus peregrinati sunt.* Gen. 47. 9. Ecce igitur quò etiam tibi in statu tuo consistendum: nempe ut degas in hac terra instar peregrini. *Qui enim hoc dicunt significant se patriam inquirere.* Hab. 11. Nonne pudor est, te adeò aggerari rebus ejus regionis, quæ non est tua? *Filij Sanctorum sumus*, id est, *Filij peregrinorum*, ut Istaas nos compellavit, cum dixit: *adificabunt filij peregrinorum muros tuos.* 60. 10. Non convenit igitur te ab illis tam fædè degenerare. Quid prodest rivo jactam puritatem fontis, quando ipse inter totus sordescit luto? Filius es peregrinorum, hominum prorsus abstractionum ab hoc mundo, sacrorum, spirituum Sanctorum. Talem ergo etiam te oportet esse: adeò ut si deinde in oratione te prosternis in conspectu DEI, dicere illi cum veritate possis, etsi conversando cum hominibus multis in rebus adigaris, ut loquaris & agas ut unus ex ipsis, nihilominus coram ipso non esse talem, esse peregrinum: *Advena ego sum apud te, & Peregrinus, fecerunt omnes Patres mei.* Ps. 38.

3. Considera, quàm clarè pateat in hac sententiâ filios sanctorum idem planè esse ac filios peregrinorum. Quia

mox

mox adtingitur: *Et vitam illam expectamus, quam DEUS daturus est his, qui fidem suam nunquam mutuant ab eo.* Videris tibi, cum bonum istud adeo sit eximium, non posse illud expectare, malles ejus adire possessionem ante tempus. Et ideo quid facis? Hic queris, quod solum ibi invenitur, scilicet gaudere. Non est ista, quam sequaris, regula. *Qui timent Dominum, custodiunt mandata illius, quae omnia diriguntur ad patiendum, & patientiam habebunt,* ait Ecclesiasticus. Sed quomodo? *usque ad inspectionem illius.* Eccl. 2. 21. Noli festinare. Non enim errari magis potest, quam si nunc fatagas vana querere oblectamenta. Instar helleuonum agis, qui ad regias epulas invitati, non sustinent expectare Procerum adventum tardius accedentium, atque ita cibis suis rudioribus impleto ventre parum apti sunt capiendis suavioribus illis ferculis, & magis splendidis, quae istis erant destinata. Quis est, cui ista maxime sapiunt? Is utique, qui jejuniis accumbit. O si noscires, quod sint istae tuae deliciae. Totidem sunt quasi furta gaudiorum longe majorum, quam dici possit, & quibus maximo tuo questu illic daretur frui. Expecta rantisper: quod est sapientis. Et interim cumulare stude, quos negligere videris reditus; quia *Hereditas, ad quam festinatur in principio, quod contingit, cum nondum satis maturuit, in novissimo benedictione carebit.* Prov. 29. 21. Hereditas tua Paradisus pariter est hereditas Majorum.

Expecta, dum maturescat. Et interim curam adhibe, ut incrementa sumar patiando.

4. Considera, quanto pere Dominus talem patientiam requirat, cum dicatur suam daturus gloriam, ac solum illis, qui fidem suam nunquam mutuant ab eo; hoc est, qui unice contenti credere promissis, nolunt premium, quando non est tempus, nisi sperandi. Nunc tempus est solum vivendi de fide, id est solandi se fide, animandi se fide, adjuvandi se fide, & ferendi, ut, quod deest gaudij, fides compenset. *Scio, cui credidi.* Ita tu nunquam illam amitte, nunquam. Ita dico, non amitte in prosperis, non amitte in adversis, sed aequo semper animo peregrinationem tuam prosequere. Fieri nequit, ut in servitio Divino res tuae eundem semper teneant cursum. *Si irritum potest fieri pactum meum cum die, & pactum meum cum nocte, inquit Dominus, ut non sit dies, & nox in tempore suo.* Jer. 33. 20. Nunc lumen habebis, nunc versaberis quasi in tenebris. Nunc laetus eris, nunc tristis. Gloriam referes, nunc contemptum, nunc sanitate gaudebis, nunc infirmitate vexaberis. Quocumque modo te habeas, oportet, ut discas aequaliter servire DEO, esse fidelis, esse fortis, nec de nocte deserere viam versus patriam. An non nimis delicatus esset peregrinus, qui nollet iter facere nisi diurnum?

5. Considera hanc gloriam, quam Dominus promittit, vitam dici, quia vita est illud bonum, cui homo in hac

Q

rer-

terrá maximè adhaerescit. Itaque cum oportet quocunque modo vitam tuam immolare pro DEO, seruiendo pauperibus infirmis in hospitali, studendo pro DEO, laborando pro DEO, totam te consumendo in honorem DEI, non est, quod formides, quia longè meliorem recipies, quæ tibi in caelo

paratur. Alia vita est, quæ in patria fruimur, alia, quæ agitur in via. Hæc est anxia, misera, laboriosa ex perpetuis incommodis. Unde æquum non est tanti illam aestimare. Qualis est que sit: Peregrinum decet non vitam exponere discrimini in via, & illi vivere contingat in Patria.

XXI.

S. Benedictus.

Indicabo tibi O homo, quid sit bonum, & quid Dominus requirat te. Uique facere iudicium, & diligere misericordiam, & sollicitum ambulare cum DEO tuo. Mich. 6. 8.

1. **C**onsidera nihil in hoc mundo facilius, quàm confundere verum bonum cum falso. Hic est error, qui tantam partem Universi trahit in ruinam. Magna ergo adhibenda diligentia, ut cognoscas hoc bonum, & consequaris. Quia si fortè falsum pro verò sumis, actum est. Ecce igitur bonum verum: *Indicabo tibi O homo, quid sit bonum.* Id ipsum scilicet, quod Dominus à te requirit: *& quid Dominus requirat à te.* Dominus sincere te amat, sine fuce agit, non adulari, non facit illorum more, qui tibi volunt bonum falsum.

2. Considera, quid igitur sit illud, quod à te Dominus requirit. Sine dubio rigidum iudicium respectu tui. *Uique facere iudicium.* Vide ergo, quæ sint partes talis iudicij. Diligens examen actionum, quæ iudicantur, fidelis sententia, forte supplicium. Et

hoc est, quod respectu tui facere continuo oportet, non vivere incurium, sed attentè examinare opera, quæ facis, examinare verba, examinare cogitationes, examinare affectus etiam maximè reconditos. Tum in te proferre sententiam, absque studio partium. O quoties palpas te ipsum, dum tuos excusas defectus, aut etiam defendis non alio modo, saltem tribuendo malum, quod agis, non malitiæ tuæ magnæ, sed violentiæ tentationis diabolicæ, suggestioni fociorum, scandalo pravorum, & nonnunquam tenuitati gratiæ, quam tibi DEUS largitur. Quæ sententia possit esse magis perversa? Deniq; sumere debes de te ipso forte supplicium, hoc est, agere poenitentiam, sed poenitentiam non tam levem, non tam languidam, qualis illa est, quam tibi dicitur amor proprius. Si iudicabis te ipsum